

PEONY

아빠,
나 이 걸
혼 안 할래요! **6**

**ท่านพ่อ
ลูกไม่ยอม
แต่งงาน**

홍희수

HONG HEESOO

เขียน

Yuna puck วาด

บทที่ 22

การเป็นผู้ใหญ่

ผ่านไปหลายวันแล้ว นับตั้งแต่กลับมาจากการตรวจตรา

ช่วงนี้แม็กซีไม่มาเลย

ตอนนี้ น่าจะเป็นช่วงเวลาที่สำคัญสำหรับเขามาก เพราะอีกไม่นานก็จะถึงวันที่ลูกฮือขึ้นมาอกบฏแล้ว แต่ไม่รู้ทำไมฉันถึงได้รู้สึกว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้แม็กซีไม่ค่อยตั้งใจทำงานมากเท่าที่ควร

ด้วยเหตุนั้น ฉันจึงทำตัวเท่ๆ ด้วยการบอกให้เขาตั้งใจทำงานและไม่ต้องเป็นห่วงทางนี้ แต่พอเขาไม่มาเข้าจริง ๆ ก็อดคิดถึงไม่ได้

เขียนจดหมายไปหาดีไหมนะ

ขณะที่ฉันกำลังคิดอยู่นั้น เสียงเมลิสซาก็ดังขึ้นจากอีกฟากฝั่งของประตู

“ดัชเชสน้อยคะ”

หลังจากที่ฉันกลับมาพร้อมกับแหวนของผู้สืบทอดที่สวมอยู่บนนิ้ว บรรดาคนรับใช้ก็เรียกฉันด้วยคำเรียกนั้นนับตั้งแต่นั้นมา

ไม่ชินเอาซะเลย

ฉันยังไม่อยากจะทำเชื่อเลยว่า คำเรียกทูลทูลแบบนั้นจะหมายถึงตัวเอง

แต่...ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องชินให้ได้ เพราะตอนนี้ฉันเป็นผู้สืบทอดตระกูลดยุกที่พ่อให้การยอมรับแล้ว

“ไม่ต้องหักโหมมากเกินไปล่ะ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น พ่อจะคิดถึงลูกก่อนเป็นอันดับแรกเสมอ”

พ่อเอ่ยเสียงเรียบในระหว่างทางกลับคฤหาสน์ แต่ขณะที่รับของขวัญจากพ่อในวันนั้น ฉันได้ตัดสินใจแล้ว

ว่าจะเป็นผู้สืบทอดผู้ไม่น่าอายในฐานะลูกสาวของพ่อ

“มีเรื่องอะไรหรือ”

เมื่อฉันเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมเพื่อรักษาความ
สง่างามของดัชเชสน้อย เมลิสีนจึงอมยิ้มเล็กน้อยและตอบว่า

“ไม่มีเรื่องอะไรเป็นพิเศษหรอกค่ะ พอดีว่ามีแขกมาหา
นะคะ”

“ใคร...ไม่สิ...ใครอย่างนั้นหรือ”

“ท่านเอียน ช่างหัตถกรรมแห่งร้านหัตถกรรมฟิโอดอร์ค่ะ”

ประโยคนั้นทำให้ฉันนึกขึ้นได้ว่าส่งจดหมายไปให้เขาเมื่อ
ไม่กี่วันก่อน

‘สวัสดิ์ค่ะเอียน ที่ผ่านมาสบายดีไหมคะ

ฉันเพิ่งกลับมาจากคฤหาสน์ชนบทหลังจากไม่ได้กลับไป
นานมากค่ะ แม้จะเป็นการกลับไปเพื่อตรวจตรา แต่ทิวทัศน์
ธรรมชาติและผู้คนที่เป็นมิตรทำให้ฉันได้มีช่วงเวลาพักผ่อนคลาย
มากเลยค่ะ

แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีความบางอย่างรบกวนใจฉันอยู่ ฉันจึง
มีเรื่องอยากจะขอร้องคุณค่ะ’

และคำขอนั้น คือการขอให้เอียนรับช่างหัตถกรรมใน
อาณาเขตของพวกเราเป็นลูกศิษย์ในรูปแบบของลูกมือฝึกหัด

ความจริงแล้วฉันเองก็กังวลอยู่ไม่น้อย เพราะมันไม่ต่าง
อะไรกับการขอให้เขาสอนเคล็ดลับให้กับคนอื่นที่เพิ่งเคยเจอกัน
ครั้งแรก นอกจากนั้น...

ยังไม่ได้บอกแม็กซ์เลย...จะไม่ใช่ไรโซใหม่นะ

จากนั้นไม่นานเมลิสก็พูดพร้อมกับรอยยิ้ม

“เห็นว่าเขามีความคิดในแง่บวกเกี่ยวกับเนื้อความใน
จดหมายที่ส่งไป จึงต้องการจะหารือด้วยค่ะ”

ประโยคนั้นทำให้ฉันลุกขึ้นในทันที

“ตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน”

เมลิสซาปิดปากหัวเราะเบาๆ เมื่อเห็นฉันเปิดประตู้อ
ออกด้วยความตื่นเต้น หลังจากรู้ว่ากำลังทำตัวเหมือนเด็ก
น้อย ฉันจึงรีบเปลี่ยนท่าที่ทันควัน

“นำทางไปที่ เมลิสซา”

หญิงสาวพยักหน้าตอบรับพร้อมรอยยิ้มอันอ่อนโยน

“ได้เลยค่ะดัชเชสน้อย ตามฉันมาเลยค่ะ”

ฉันรู้สึกหมดหวังเล็กน้อย เมื่อท่าทีของอีกฝ่ายไม่เปลี่ยน
ไปจากเมื่อสักครู่นี้เลย

แม้กระทั่งเล่นหมากรุกกับเบียทริซด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

นิ้วเรียวกะโตะไปมาเบาๆ แม้ว่ามันอาจทำให้อีกฝ่าย
เสียสมาธิ แต่เบียทริซก็ยังคงจ้องกระดานหมากรุกด้วยใบหน้า
เอาจริงเอาจัง

“ไม่นานเบียทริซก็อมยิ้มที่มุมปากและตะโกนขึ้นว่า

“รุกฆาต!”

และทันใดนั้น แม็กซ์ก็คิดว่ากระดานหมากรุกอย่างรวดเร็ว

ให้ตายสิ ไม่น่าฟังที่ยัยนั้นพูดเลย!

เพราะมีเรื่องต้องทำในค่ายมากกว่าที่คิดจึงทำให้ใช้เวลาในการเดินทางกลับค่อนข้างนานพอสมควร ความจริงแล้วแม็กซ์อยากวิ่งไปหาจูเวเลียนเดียนี่เสียด้วยซ้ำ แต่สถานที่ที่เขาต้องไปเป็นที่แรกสุดหลังจากกลับมาถึงพระราชวังคือตำหนักของเบียทริเซ่

“เธอวางแผนขึ้นมาใช่ไหม”

เบียทริเซ่ยิ้มแยมและตอบคำถามนั้นทันที

“วางแผนนั้นเธอ อันที่จริงแล้วต้องขอบคุณฉันไม่ใช่เธอไง ถ้าไม่มีฉัน เสด็จพี่ก็คงไม่ได้ให้กำไลข้อมืออันเป็นของขวัญจูเวเลียนหรอก”

แม็กซ์ตอบกลับด้วยสีหน้าน่ากลัว

“มันสมเหตุสมผลแล้วหรือที่จะให้ของขวัญร่วมกัน ในเมื่อฉันจ่ายมากกว่าตั้งแต่แรก ฉันจะคืนเงินให้ เธอไปหาของขวัญอย่างอื่นแทนซะ”

แม้อีกฝ่ายจะใช้น้ำเสียงดูตันคล้ายกับขมขู่ แต่เบียทริเซ่เลือกที่จะตอบกลับอย่างใจเย็นแทนที่จะโมโห

“รับไม่ได้ก็ช่วยไม่ได้ล่ะนะ มาพนันกับฉันไหมล่ะ”

“พนันหรือ พนันอะไร”

“มาเล่นเกมกัน แล้วคนแพ้จะต้องยอมรับคำขอของคนชนะ”

แม็กซ์พยักหน้าทันทีโดยไม่ลังเลแม้แต่วินาทีเดียว เบียทริเซ่จึงพูดต่อ

“มีเกมที่มีน้ใจไหมล่ะ ถ้าเป็นไปได้ ฉันว่าหมากรุกก็ไม่เลวนะ...”

แม็กซ์ยกยิ้มมุมปากทันทีที่ได้ยินประโยคนั้น เขาชำนาญการเล่นหมากรุกตั้งแต่เด็กแล้ว เพราะมันคือสิ่งที่อาจารย์ใช้ยกตัวอย่างเป็นประจำในตอนที่สอนกลยุทธ์ให้

“ฉันก็คิดเหมือนกัน”

“มันก็ดีเลย ถ้าแข่งหมากรุกชนะฉัน เสด็จพี่เอากำไล
ข้อมือนั้นไปเป็นของขวัญคนเดียวได้เลย แต่ถ้าแพ้จะต้องบอก
จูเวเลียนว่าพวกเราหารครึ่งกัน และต้องรับฟังคำขอของฉัน
ด้วย”

บางทีการยอมแพ้กับกำไลข้อมืออาจจะยังดีเสียกว่าต้อง
เสียศักดิ์ศรีเพราะคำว่า ‘หารครึ่ง’ แต่แม็กซ์คิดว่าตัวเองไม่มีทาง
แพ้อยู่แล้ว จึงพยักหน้าตอบรับอย่างมั่นใจ

“ฉันยอมรับเรื่องนี้ไม่ได้!”

ประโยคนั้นของแม็กซ์ทำให้เบียทริเซยกมูมปากขึ้น
ยิ้มเยาะและพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“ยอมรับไม่ได้แล้วจะทำยังไงล่ะ คงไม่ได้คิดจะกลับคำพูด
แบบทุเรศๆ หรอกใช่ไหม”

ฉันจะแสดงให้เห็นเองว่าทุเรศคืออะไร

แม็กซ์ไม่เคยได้ใช้ชีวิตอย่างยุติธรรมอยู่แล้ว จึงไม่มีทาง
ที่คำคำนั้นจะกระทบกระเทือนจิตใจเขาได้

“ไม่ใช่แค่กลับคำพูดอย่างเดียวนะ แต่ฉันยังทำอะไรได้
อีกหลายอย่าง”

พอชายหนุ่มพูดด้วยท่าทางเยาะเย้ย เบียทริเซ่จึงพูดต่อ

“ลองคิดดูดีๆ สิ ถ้าจูเวเลียนรู้ว่านายเป็นคนแบบนี้ เธอ
จะคิดยังไง”

สีหน้าของแม็กซ์แข็งเกร็งทันทีที่ชื่อของจูเวเลียนถูกเอ่ย
ขึ้นมา ไม่ว่าจะใครก็มองออกว่ามันคือการข่มขู่อย่างชัดเจน

อย่างไรก็ตาม แม็กซ์ยังไม่ยอมถอยและสวนกลับอย่าง
รุนแรง

“เธอว่าใครพูดจากลับกลอก อยาด่วนสรุปไปเองตามใจ
ชอบสิ! ฉัน...เป็นคนรักษาสัญญาจะตายไป”

เบียทริเซ่อมยิ้มเล็กน้อย เมื่อเห็นแม็กซ์จำใจต้องตอบ
อย่างผินใจ

“จะยอมฟังคำขอของฉันแล้วใช่ไหม”

“อะไรล่ะที่เธอจะขอ”

เป็นคำขอที่ยิ่งใหญ่ขนาดไหนกันนะ ถึงได้ทำตัวเจ้าเล่ห์แบบนี้

แม็กซ์คิดพร้อมกับเอ่ยถามอย่างเย็นชา ไม่นานน้ำเสียงอันแผ่วเบา ก็ดังขึ้น

“องค์กรฯ ของฉัน ไร้ใจไม่ได้เลยสักคน... เพราะงั้นฉันจะขอยืมอัศวินของเสด็จพี่จนกว่าจะถึงวันงานบรรลุนิติภาวะของจูเวเลียน”

แม็กซ์พยักหน้าตอบทันที เพราะมันเป็นคำขอที่ง่ายกว่าที่คิด

“เข้าใจแล้ว เดี่ยวฉันจะไปหาคนที่เหมาะสมไปให้”

พอพูดจบ แม็กซ์จึงลุกขึ้นจากเก้าอี้ แต่ทันใดนั้นเอง

“ไม่สิ ถ้าเป็นคนที่คุ้นเคยกันอยู่แล้วน่าจะดีกว่านะ!”

แม็กซ์ขมวดคิ้วมุ่น เมื่อเบียทริเซ่โพล่งออกมาด้วยความ
รีบร้อน

“คนที่คุ้นเคย...หมายถึงวิศวเตอร์หรือ”

การระบุชื่อที่ชัดเจนส่งผลให้หัวใจเต้นระรัว แต่เบียทริเซ่
พยายามทำเหมือนไม่มีอะไรและพยักหน้าอย่างเฉยเมย

“ใช่ เขาไม่ค่อยทำให้ฉันรำคาญใจเท่าไร”

“ให้ยอมรับอะไรพะยะค่ะ ตอนนี้กระหม่อมก็คงไม่ต่าง
อะไรกับตายไปแล้ว”

เบียทริเซ่ถอนหายใจและพูดกับวิศวเตอร์ที่ทำหน้าเหยเก
ในงานประมูล

“ไม่ต้องห่วง ฉันจะรับผิดชอบและปกป้องนายเอง”

และในตอนนี้หญิงสาวก็กำลังพยายามเพื่อรับผิดชอบ
เรื่องนั้นอยู่

แต่วิศวเตอร์เป็นอัศวินมากความสามารถ เพราะฉะนั้นเขาจึง
ไม่น่าจะยอมง่าย ๆ แน่نون

ในขณะที่เบียทริเซ่ก่ลืนน้ำลายอีกใใหญ่และจับตามอง
ปฏิภรียาของแม็กซ์อยู่่นั้น เขาก็ยกยืมมุกปากข้างหนึ่ง

“รสนิยมแปลกดีนะ คงมีแค่เธอคนเดียวที่พูดว่าคนชื้อบื้อ
อย่างเจ้านั้นไม่ทำให้รำคาญใจ”

แม้อ่าว่า ‘รสนิยมแปลก’ จะทำให้หงุดหงิดอย่างไม่รู้สาเหตุ
แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่สามารถเถียงกลับได้ว่า ‘รสนิยมนายก็
แปลกเหมือนกันนั่นแหละ’ เช่นกัน เพราะอย่างที่รู้จักกันว่าคนรักของ
แม็กซ์คือจูเวเลียน

ถึงยังไ้คนนิสัยเสียอย่างเขาก็หัวสูง

เบียทริเซ่พยายามสะกดก่ล้นความโกรธเอาไว้และเอ่ย
ถามด้วยท่าที่นิ่งเฉย

“แล้วคำตอบล่ะ”

แม็กซ์พยักหน้าใ้กับคำถามนั้นพร้อมกับลุกขึ้นยืนจาก
ที่นั่น

“ทำตามที่เธอต้องการเลย”

เบียร์ที่เซย์กมุปากขึ้นทันที หลังจากได้ยินคำตอบสั้น ๆ
ไม่เย็นเยื่อ

ฉันทำตามสัญญาแล้วนะ... เพราะงั้นตอนนี้พวกเราไม่มี
อะไรติดค้างกันแล้ว

แต่ก่อนที่จะก้าวขาออกนอกประตูไป แม็กซ์หันหน้า
กลับมาพร้อมกับกล่าวว่า

“อ้อ แต่ฉันขอบอกอะไรบางอย่างเอาไว้ก่อน... เจ้านั้น
เป็นคนที่เจ้าซู้ที่สุดในหมู่พวกเรา อย่าคิดมากไปจะดีกว่า”

มุปากของเบียร์ที่เซย์กลงทันที เมื่อได้ยินเรื่องน่าตกใจ
จากอีกฝ่าย

แม็กซ์มองน้องสาวอย่างแปลกใจสักระยะ ก่อนจะหันหน้า
กลับไปพาลงคิดว่า

สั่งพวกลูกน้องไว้แล้วไปหาจูเวเลียนดีกว่า

หลังจากปรึกษารื้อกับเอียนเสร็จ เขาก็ตัดสินใจว่าจะช่วยสอนเทคนิคให้กับช่างหัตถกรรมในอาณาเขตของพวกเราตั้งแต่สัปดาห์หน้าเป็นต้นไป แต่มีเงื่อนไขว่า ฉันจะต้องสวมสร้อยคอที่เขาทำในวันงานบรรลุนิติภาวะของตัวเอง

“ถ้าหากดัชเชสน้อยโพลเย็นสวมสินค้ำของผม ชื่อเสียงร้านหัตถกรรมของพวกเราน่าจะพุ่งสูงขึ้นมากแน่นอนครับ ซึ่งมันมีผลต่อการโฆษณาร้านอย่างมาก สำหรับผมแล้ว มันก็เปรียบเสมือนกับการหยิบยื่นสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ให้ เพื่อให้ได้รับกำไรมหาศาลครับ”

ไม่ว่าเขาจะพูดอย่างไร มันก็เป็นเรื่องดีต่อตัวฉันเช่นกัน

ไม่คิดเลยว่าการทำดีด้วยในตอนแรกจะได้ผลลัพธ์กลับมาแบบนี้

ในตอนที่ฉันกำลังคิดอยู่นั้น เอียนก็ลุกขึ้นจากที่นั่ง

“ถ้าฉันขอตัวกลับก่อนนะครับ”

ฉันพยักหน้าอย่างสง่างามให้กับเอียนที่กำลังลุกขึ้นยืน

“ได้ค่ะ ขอขอบคุณสำหรับวันนี้ค่ะ เอียน”

จากนั้นรอยยิ้มเล็กๆ จึงปรากฏขึ้นบนใบหน้าอึ้งงมงม
ของเขา

“ผมต่างหากครับที่ต้องขอบคุณ การได้มาเจอกับดัชเชส
น้อยในวันนี้ทำให้ผมได้รับแรงบันดาลใจอย่างมากเลยครับ”

แม้ว่าช่วงนี้ฉันจะหน้าหงายขึ้นเล็กน้อยเพราะต้องปฏิบัติ
ตัวเป็นดัชเชสน้อย แต่ถึงกระนั้นก็ไม่กล้าตอบเขาตรง ๆ ว่า
‘อย่างนั้นเหรอกะ’ อยู่ดี

เอียนยังมองฉันว่าเป็นแรงบันดาลใจอยู่อีกเหรอก

ในขณะที่ฉันยิ้มอย่างขวยเขิน จู่ ๆ ใครบางคนก็เข้ามา
โอบไหล่ฉันไว้

“นั่นสินะ ผมรู้ดีเลยแหละ”

เมื่อหันหน้าไปมองจึงเห็นใบหน้าอันหล่อเหลาที่ฉันรอคอย
มานานแสนนาน แต่การได้มาเจอกันในสถานการณ์เช่นนี้ เป็น
เรื่องที่น่าหวั่นวิตกมากกว่านายินดี

ฉันยังไม่ได้เล่าอะไรให้แม็กซ์ฟังเลย...

แต่แล้วรอยยิ้มก็ปรากฏขึ้นบนมุมปากของเขา

ซึกจะสังหรณ์ใจไม่ค่อยดีแล้ว

ไม่รู้ว่าเมื่อก่อนจะเป็นอย่างไร แต่ในตอนนี้แม็กซ์เปิดเผยตัวตนแล้วว่าเป็นองค์กรชทายาท ฉันจึงอดกังวลไม่ได้ว่าเขาจะพูดอะไรแปลกๆ ออกไปหรือเปล่า

แต่แม็กซ์กลับพูดต่อด้วยสีหน้าผ่อนคลาย

“ผมมีของที่ยากจ้งให้คุณซึ่งเป็นถึงช่างหัตถกรรมฝีมือดีที่สุดในเมืองหลวงทำให้เหนื่อย”

“ที่ไหนก็ได้ ขอแค่ไม่ใช่ร้านหัตถกรรมฟิโอดอร์ก็พอ”

คนที่เคยพูดประโยคนั้นอย่างแม็กซ์จะจ้งเอียงนั้นเธอ...รู้สึกสังหรณ์ใจไม่ค่อยดีเลยจริงๆ

เขาคงไม่ได้จ้งให้ทำของแปลกๆ หรืออะไรใหม่

แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่กล้าถามแม็กซ์ว่ามันคืออะไร จึงได้แต่ยืนนิ่งเงียบอยู่อย่างนั้น

ทันใดนั้น แม็กซ์ก็ลुบไหล่ฉันไปมาพร้อมกับคลี่ยิ้มอย่าง
อ่อนโยน

“ดัชเชสน้อย ไปกินเค้กสตอร์วเบอร์รี่กับผมใหม่ ไม่ได้
ไปกินนานแล้วนี่”

ฉันพยักหน้าพลางถอนหายใจ ก่อนจะหันไปพูดกับเอียน
ว่า

“เดินทางปลอดภัยนะคะ เอียน”

เมื่อเอียนโค้งศีรษะลงเล็กน้อยแล้วเดินออกไป ฉันจึง
หันขวับไปจ้องแม็กซ์เขม็งทันที

“แม็กซ์ ถึงแม้พวกเราจะเป็นคู่รักกัน แต่การบุกเข้ามา
โดยไม่บอกไม่กล่าวตอนที่มิชแซก...”

เขาดึงฉันเข้าไปกอดก่อนที่ฉันจะพูดจบประโยค

“ก็พวกเราไม่ได้เจอกันนานเลยนี่ ฉันก็เลยอยากเจอเธอ
ไวๆ”

ทั้งที่รู้ว่ามันเป็นเพียงข้ออ้าง แต่ฉันก็ไม่ได้รู้สึกแยแต่
อย่างใด

ฉันกระชับแขนที่โอบรอบเอวแม็กซ์ให้แน่นขึ้นพร้อมกับ
พูดว่า

“จากนี้ไปคุณจะต้องรอดตอนที่ฉันมีแขกนะคะ เข้าใจ
ใช่ไหมคะ”

แม็กซ์พยักหน้าตอบ ท่าทางของเขาช่างน่ารักน่าเอ็นดู
เสียจนฉันเผลอยิ้มออกมาในระหว่างที่มอง ก่อนจะสอดนิ้วประสาน
กับมือของอีกฝ่ายพร้อมกับเอ่ยถามว่า

“จัดการงานเรียบร้อยดีใช่ไหมคะ”

แต่แล้วหว่างคิ้วของเขาก็ขมวดเข้าหากันเล็กน้อย

“คิดว่าทำไมฉันถึงมาช้าล่ะ ก็เพราะเธอห้ามไม่ให้ฉันมา
จนกว่างานจะเสร็จไง”

อืม ดูเหมือนว่าฉันจะพูดผิดไปสินะ ฉันน่าจะบอกให้เขา
ค่อยๆ ทำแต่พอดี

ด้วยเหตุนี้ฉันจึงรีบเอ่ยถึงสิ่งที่แม็กซ์ซึ่งมีหน้าตาบุดบึ้ง
น่าจะชอบขึ้นมา เพื่อให้เขารู้สึกดี

“ถ้าฉันแค่กัศตรอว์เบอร์รี่...”

แต่กลับกลายเป็นว่าฉันไม่สามารถพูดต่อได้ เพราะ
ริมฝีปากของเขาที่ทาบทับลงมาโดยไม่ทันได้ตั้งตัว

แม็กซ์ดูตึงริมฝีปากของฉันอย่างตะกละตะกลามจากนั้น
ไม่นาน เขาก็ผละริมฝีปากออกและพูดเสียงเบาว่า

“นี่แหละคือสิ่งที่ฉันต้องการมากที่สุด”

เอียนถอนหายใจเอือกใหญ่หลังจากกลับมาถึงร้านหัตถกรรม

ฉันคิดมาเสมอว่าสามารถทำได้ทุกอย่างเพื่อเธอ...

หญิงสาวผู้งดงามซึ่งเปรียบดังผู้ช่วยชีวิตในตอนที่กำลัง
จมอยู่ในความสิ้นหวังและยากลำบากถึงขีดสุด

เอียนอยากทำทุกอย่างที่ตนเองสามารถทำได้เพื่อเธอ
ด้วยเหตุนี้เขาจึงใช้ข้ออ้างเรื่องแรงบันดาลใจในการมอบ

เครื่องประดับให้เธอเป็นของขวัญ โดยใส่ความรู้สึกของตัวเอง
เข้าไปด้วย

แต่เมื่อเห็นว่าหญิงสาวอยู่ด้วยกันกับองค์กรรักษา
ชายหนุ่มจึงรู้สึกห่อเหี่ยวและรู้สึกว่าตัวเองไร้ค่าในเวลาเดียวกัน

ภายในปากของเขาเต็มไปด้วยความขมขื่น

แต่ก็รู้ตั้งแต่แรกว่าเธอเป็นคนที่อยู่ไกลเกินเอื้อม

เอียนพยายามทำจิตใจให้สงบลงและนึกภาพจูเวเลียน
ขึ้นมาในหัว

ในเมื่อตอนนี้เธอได้เป็นดัชเชสน้อยแล้ว ถ้าประติษฐ
สิ่งของซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งความสง่างามให้ก็คงจะดีไม่น้อย...

ทันใดนั้นเสียงใครบางคนเรียกเอียนก็ดังขึ้น

“เอียน พิโอดอร์”

เอียนสะดุ้งโหยงและหันไปมองแขกไม่ได้รับเชิญที่บุก
เข้ามาในห้องทำงานอย่างไม่ให้สัมให้เสียง

“องค์กรรักษา โปรดเสด็จออกไปจากที่นี่เกิดพะยะค่ะ”

การไล่ด้วยน้ำเสียงเย็นชาของอีกฝ่ายทำให้แม็กซ์
ขมวดคิ้วเล็กน้อย

พอจูเวเลียนไม่ยุ่งก็เผยธาตุแท้ออกมาให้เห็นเลยสินะ
ไอ้คนอวดดี

แต่ชายหนุ่มรู้เรื่องนี้ดีอยู่แล้ว เพราะเคยได้ยินอยู่บ่อย ๆ
จากการที่เฟรเซียร์เป็นลูกค้าประจำของที่นี้ ว่าเอียนแห่งร้าน
หัตถกรรมพีไอเตอร์เป็นคนเรื่องมากและหยิ่งผยองอย่างมาก

ใจจริงแล้วแม็กซ์อยากเดินออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้เสีย
ด้วยซ้ำ แต่มันมีเหตุผลที่ทำให้เขาถึงยังทนอยู่ต่อ

ฉันยังต้องการของขวัญอีกหนึ่งชิ้น ที่ไม่เป็นรองกำไล
ข้อมือเวทมนตร์

แรกเริ่มเดิมที เขาตั้งใจจะมอบกำไลข้อมือเวทมนตร์ให้
และครอบครองรอยยิ้มของจูเวเลียนแต่เพียงผู้เดียว แต่ในเมื่อ
ต้องให้กำไลข้อมือนั้นเป็นของขวัญร่วมกันกับเบียร์ทริเซ่ จึงไม่
สามารถเรียกรอยยิ้มนั้นว่าเป็นของตนเองได้โดยสมบูรณ์

ด้วยเหตุนั้นแม็กซ์จึงต้องการบางอย่างที่ยิ่งใหญ่กว่า

“ผมเคยบอกไปแล้วไม่ใช่เหรอว่าจะจ้างให้คุณทำ
บางอย่าง”

ประโยคนั้นของแม็กซ์ทำให้เอียนยกมูมปากขึ้นข้างหนึ่ง
พร้อมกับตอบว่า

“ช่วงนี้ระหม่อมยังมีงานค้างอยู่มากจึงน่าจะเป็นเรื่อง
ยากในการรับงานจ้างพะยะคะ ทรงเสด็จมาหาด้วยตนเองแท้ ๆ
ขอประทานอภัย...”

“คุณขอบจิวเวเลียนไม่ใช่เหรอ”

เอียนมีสีหน้าเคร่งเครียดและหันไปมององค์รัชทายาท
ทันทีที่โดนตัดบท จากนั้นแม็กซ์จึงพูดต่อ

“มันเป็นของสำหรับจิวเวเลียน”

ประโยคนั้นทำให้เอียนขมวดคิ้วมุ่น ก่อนจะถอนหายใจ
และพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“แล้วของชิ้นนั้นมันคืออะไรหรือพะยะคะ”

“มัน...”

เอียนแค้นหัวเราะในลำคอทันทีที่ได้ยินสิ่งที่องค์กร-
รชทายาทต้องการจะทำ

“จริงหรือพะยะค่ะ แต่ถ้าทำอย่างนี้...”

แม็กซ์พยักหน้าให้อีกฝ่ายแทนคำตอบ เอียนจึงทำอะไร
ไม่ได้นอกจากต้องยอมรับ

เขาคงรักเธอมากจริง ๆ สิเนะ

แม้จะคิดเช่นนั้น แต่อีกใจหนึ่งก็รู้สึกอิจฉา

“บางทีกระหม่อมอาจจะสับเปลี่ยนเป็นของปลอมเพื่อ
ทำให้ฝ่ายบาทเกิดความอับอายก็ได้...จึงไม่เข้าใจว่าทำไมฝ่ายบาท
ถึงได้ทรงเชื่อใจและว่าจ้างกระหม่อมหรือพะยะค่ะ”

แม็กซ์หันไปพูดกับเอียนว่า

“คุณไม่มีทางทำเช่นนั้นหรอก เพราะคุณคือคนที่จะ
พยายามทำสุดความสามารถเพื่อเธอ”

พอได้ยินเช่นนั้น เอียนจึงตอบพร้อมกับเสียงหัวเราะ

“ดีใจนะพะยะค่ะที่ทรงทราบเรื่องนั้น”

ชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังกวัดแกว่งดาบอยู่เพียงลำพังในสถานที่
ที่มีตสนิท

“หากมองเพียงภายนอก ความรักแห่งเทพสงครามอาจ
ดูเหมือนเป็นเพียงแค่เศษเหล็ก...แต่นั้นเป็นเพราะผู้คนไม่รู้จัก
ตัวตนที่แท้จริงของดาบต่างหาก จากที่ได้ยินมา จะต้องมีการ
พิสูจน์ตัวเองต่อหน้าดาบไซ้ใหม่ะ”

คำว่า ‘พิสูจน์ตัวเอง’ ทำให้มีคาลิลกวัดแกว่งดาบมาได้
หลายวันติดต่อกันแล้ว

ทว่าก็มีแต่จะเปลืองแรงไปเปล่า ๆ มีคาลิลเริ่มเหนื่อยล้า
ขึ้นทีละนิดในขณะที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ เกิดขึ้นกับดาบ
เล่มนั้นแม้แต่หน่อย

อย่างไรก็ตาม เขามีเหตุผลที่ไม่สามารถยอมแพ้ได้อยู่

“ที่มานั้นเธอ เรื่องนั้นมันสำคัญตรงไหน สิ่งสำคัญคือมัน
คือลู่ทางที่อาจนำพาไปสู่การเป็นผู้มีพลังเหนือธรรมชาติได้
ต่างหาก”

เหตุผลที่ชายหนุ่มยังคงกำความรักแห่งเทพสงครามอยู่ ทั้งที่คิดว่ามันอาจเป็นเล่ห์กลของเรเตียน เป็นเพราะมันคือ ความหวังสุดท้ายที่สามารถทำให้เขากลายเป็นผู้มีพลังเหนือ ธรรมชาติได้

วันนี้เป็นวันที่เท่าไรแล้วนะ

ถ้าหากไม่นับเวลากินและนอน มิคาอิลกวัดแกว่งดาบ อย่างต่อเนื่องแบบติดต่อกันมาหลายวันแล้ว แต่ถึงกระนั้นดาบก็ ยังคงเป็นเพียงแค่แท่งเหล็กธรรมดาๆ

ฉันต้องทำแบบนี้...ไปจนถึงเมื่อไรกัน

เห็นได้ชัดว่าเขาจะไม่สามารถไปเข้าร่วมงานฉลองบรรลุนิติภาวะของจูเวเลียนได้ เนื่องจากไม่ได้ถูกเชิญ นั่นจึงเป็น เหตุผลที่ทำให้มิคาอิลกระวนกระวายใจยิ่งกว่าเดิม

ถ้าฉันเป็นผู้มีพลังเหนือธรรมชาติไม่ได้...เธอก็คงจะ แต่งงานกับองค์รัชทายาทสินะ

พอคิดเช่นนั้น ความโกรธเกรี้ยวก็พลุ่งพล่านขึ้นมาโดยฉับพลัน

“อย่ามาตลกหน่อยเลย!”

ดาบของมิกาลิลต์ร่วงลงมาผ่าอากาศพร้อมกับเกิดเสียง
ดังกึกก้อง ขณะนี้ถึงองค์รัชทายาท ดยุกโพลเยน และจิวเวเลียน
ที่ปฏิเสธตนเองไปด้วย

ฉันไม่มีทางยอมแพ้เด็ดขาด เพราะเธอเป็นของฉัน!

มิกาลิลต์กวัดแกว่งดาบไปมาด้วยความโกรธเกรี้ยวและ
ความยึดติดในตัวจิวเวเลียน

「ต้องการพลังใหม่」

มุมปากของมิกาลิลต์ยกขึ้นทันที หลังจากได้ยินน้ำเสียง
ราบเรียบที่ข้างหู

ตอนนี้เริ่มได้ยินเสียงแว่วแล้วสินะ

ไม่นานเสียงนั้นก็ดังขึ้นอีกครั้ง

「ฉันจะถามอีกหนึ่งรอบ เจ้ามนุษย์ผู้ปรารถนาในพลัง
อย่างแรงกล้า เจ้าต้องการพลังใหม่」

มิคาอิลหัวเราะเยาะตัวเองเพราะคิดว่าตัวเองเสียสติไปแล้ว แต่คำถามนั้นถามในสิ่งที่เขากำลังต้องการอย่างมากพอดี ชายหนุ่มจึงตอบกลับไปว่า

“ใช่ ฉันต้องการพลัง”

ถึงแม้จะไม่ได้ยินคำตอบใดๆ แต่มิคาอิลก็พุดซ้ำอีกรอบ ด้วยแววตาเป็นประกาย

“พลังที่สามารถทำให้ยัยนั้นเป็นของฉันได้!”

แกร๊กกกก!

แต่แล้วก็เกิดรอยร้าวขึ้นบนตาบและเริ่มมีแสงสีม่วงเข้มส่องสว่างออกมาจากด้านใน

ตูม!

ไม่นานตาบก็เปลี่ยนสภาพพร้อมกับเสียงระเบิดดังกึกก้อง

ใครมันคิดว่าสิ่งนี้เป็นแค่เศษเหล็กกันนะ ดาบซึ่งเผยให้เห็นรูปลักษณ์ที่แท้จริงพร้อมกับแสงสว่างไสว เต็มไปด้วยความงดงามที่ดูแปลกตา

ในที่สุด...

หลังจากบรรลุสิ่งที่ปรารถนาอย่างแรงกล้า ดวงตาของมิคาอิลจึงเต็มไปด้วยความปีติยินดี

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว จนในที่สุดพรุ่งนี้ก็ถึงวันงานฉลองบรรลุนิติภาวะของดัชเชสน้อยโพลเย็นแล้ว

เนื่องจากพรุ่งนี้เป็นวันสำคัญ มาตามเฟเรซจึงแจ้งข้อควรระวังให้คนรับใช้ทุกคนได้รับรู้โดยทั่วกัน

“พรุ่งนี้ก็เป็นวันฉลองบรรลุนิติภาวะของดัชเชสน้อยแล้ว ทุกคนคงจํารูปร่างหน้าตาและตำแหน่งของแขกได้ถูกต้องแล้วใช่ไหมคะ”

“ค่ะ”

แต่ดูเหมือนมาตามเฟเรซจะยังไม่ไว้วางใจแม้จะได้ยินคำตอบ เธอจึงพูดด้วยน้ำเสียงเข้มงวดขึ้นเล็กน้อย

“ห้ามผิดพลาดโดยเด็ดขาดนะคะ จงจำให้ตีว่าความผิดพลาดของพวกเราทุกคนอาจส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงของท่านดัชเชสน้อยของพวกเราได้”

ทุกคนจึงตอบด้วยเสียงที่เปี่ยมไปด้วยพลังมากขึ้น

“ค่ะ! เข้าใจแล้วค่ะ!”

“ดิฉันจะตั้งใจทำงานเพื่อดัชเชสน้อยค่ะ”

“ดิฉันจะพยายามอย่างสุดความสามารถค่ะ!”

เมื่อบรรดาคนรับใช้แสดงให้เห็นถึงความทุ่มเทอย่างเต็มที่ มาตามเฟเรซจึงอมยิ้มด้วยความพึงพอใจ

ส่วนนั่นเองก็อดมองภาพนั้นด้วยความตื่นตันใจไม่ได้เช่นกัน

รู้สึกขอบคุณจริง ๆ ... ที่ทุกคนคิดถึงฉันขนาดนี้ ถ้างาน
ฉลองบรรลุนิติภาวะเสร็จสิ้นลงด้วยดี เห็นที่คงต้องให้โบนัสพวก
เขาซะแล้ว

ในขณะที่ฉันกำลังคิดอยู่นั้น สายตาก็บังเอิญสบกับมาตาม
เฟรเซอร์พอดี

“ท่านดัชเชสน้อย มาตั้งแต่เมื่อไหร่คะเนี่ย”

ฉันยิ้มอย่างเขินอายทันทีที่สายตาของทุกคนจับจ้องมา

“อ่า ฉันไม่ได้ตั้งใจจะมารบกวน...ขอโทษค่ะ”

ฉันเลิกแสดงท่าทีเป็นดัชเชสน้อยผู้เคร่งขรึมมานานแล้ว
ตั้งนั้นเมื่อฉันกล่าวคำขอโทษด้วยน้ำเสียงปกติ พวกคนรับใช้จึง
พากันโบกมือปฏิเสธ

“ไม่เลยคะ ไม่ได้เป็นการรบกวนเลยคะ!”

“เป็นเรื่องธรรมดาที่ท่านดัชเชสน้อยต้องสอดส่องดูแลอยู่
แล้วค่ะ!”

“พຽ່ງนี้ดิฉันจะตั้งใจอย่างเต็มที่เพื่อท่านดัชเชสน้อย
แน่อนอนคะ!”

ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่าตัวฉันเมื่อก่อนเห็นแก่ตัวและไม่มี
เป็นผู้ใหญ่มากแค่ไหน และการที่มีคนเหล่านี้คอยดูแลทำให้ฉัน
เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีได้ แต่ที่ผ่านมามีฉันไม่เคยรู้เลย เพราะฉัน
ไม่เคยเห็นคุณค่าของมันมาก่อน

“ขอบคุณนะคะทุกคน” ...ที่คอยดูแลฉันมาจนถึงตอนนี้

มันเป็นคำขอบคุณที่ฉันควรพูดตั้งแต่ก่อนหน้านี้และเพิ่ง
มาพูดเมื่อสายไปมากแล้ว แต่พวกเขาก็รับคำขอบคุณของฉัน
ด้วยความยินดี

“เรื่องเล็กน้อยค่ะ”

แม้ประโยคนั้นทำให้ฉันรู้สึกเหมือนน้ำตาจะไหล แต่ก็
พยายามกลั้นมันไว้พลางคลี่ยิ้มอย่างอ่อนโยน

ทันใดนั้นเอง

“ท่านดัชเชสน้อย มีแขกมาหาคะ”

ฉันยิ้มกว้างทันทีในขณะที่เขาอยู่ในใจว่าแขกคนนั้นคือใคร

แม็กซ์คลี่ยิ้มอย่างพึงพอใจหลังจากเห็นงานหัตถกรรมที่เสร็จสมบูรณ์ งานหัตถกรรมที่เอียนเป็นคนประดิษฐ์ขึ้นมาเรียกได้ว่าเป็นศิลปะอย่างแท้จริง สมกับเป็นคนที่มีจรรยาบรรณเป็นอย่างดี

เป็นความสามารถที่ต้องยอมรับเลยจริงๆ

แม้ว่าจะขัดใจนิดหน่อยที่มีความชอบปะปนอยู่ในตัวงานบางจุด แต่สิ่งนั้นก็ได้เพิ่มคุณค่าให้กับงานศิลปะชิ้นนี้เช่นกัน

มันน่าจะเรียกความสนใจได้มากกว่ากำไรข้อมือเวทมนตร์อย่างแน่นอน

แม็กซ์ยิ้มเล็กน้อย ก่อนจะหันไปพูดกับเดนิสว่า

“พรุ่งนี้ฉันจะเอามันไปที่คฤหาสน์ดยุกโพลเยนด้วย คุณแลให้ทีล่ะ”

“พะยะค่ะ และดูเหมือนว่าฝ่าบาทจะต้องเสด็จไปที่ห้องทำงานนะพะยะค่ะ เนื่องจากว่าองค์จักรพรรดิทรงเรียกหา”

“เข้าใจแล้ว”

พอพูดจบ แม็กซ์จึงเดินออกจากห้องอย่างสบายใจ เพราะจัดการเรื่องของขวัญเสร็จเรียบร้อยแล้ว

อยากรู้แล้วว่าพรุ่งนี้จูเวเลียนจะชอบมันขนาดไหน

ในขณะที่เดินไปตามโถงทางเดิน สายตาของแม็กซ์ก็พลันเหลือบไปเห็นคนที่คุ้นหน้าคุ้นตาเป็นอย่างดี จึงหันไปจ้องอีกฝ่ายเขม็ง

มิกาอิล...

บนหน้าอกของมิกาอิลที่สวมเครื่องแบบองครักษ์ของจักรพรรดิ มีเหรียญตราซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของหัวหน้าองครักษ์ติดอยู่

หว่างคิ้วของแม็กซ์ขมวดเข้าหากันอย่างแรง

ไม่ยากเชื่อเลยว่าจะแต่งตั้งพวกอ่อนหัดแบบนั้นให้เป็นหัวหน้าองค์กรฯ ทำทางจะเสียดิไปแล้วจริงๆ

โดยปกติแล้วจะใช้เวลาประมาณสิบปีกว่าที่อัศวินธรรมดาจะกลายมาเป็นอัศวินระดับสูง แต่ก็ไม่สามารถรับประกันได้ว่าจะได้เป็นหัวหน้าองค์กรฯอย่างแน่นอน เนื่องจากตำแหน่งหัวหน้าองค์กรฯมีเพียงแค่สี่ตำแหน่งเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จักรพรรดิและมิกาลิลจะถูกซุบซิบนิทาเรื่องการเลื่อนตำแหน่งด้วยความเร็วสูง นอกจากนั้นยังอาจถูกอัศวินคนอื่นอิจฉาวิชาและถูกชนชั้นสูงคนอื่นหมั่นไส้อีกด้วย

แม็กซ์ยกมูมปากขึ้นอย่างช้าๆ

แต่ไม่ว่าจะพยายามยังไง นายก็ไม่มีทางสูงไปกว่าฉันได้อยู่ดี

นั่นแหละที่เขาเรียกกันว่า ‘ชนชั้น’ ต่อให้เป็นถึงหัวหน้าองค์กรฯ สุดท้ายก็ยังคงก้มหัวให้แม็กซ์ซึ่งเป็นจักรพรรดิสมัยถัดไป เหมือนกับที่สามัญชนธรรมดาต้องก้มหัวให้กับชนชั้นสูง

แม็กซ์เฝ้ารอปฏิกิริยาของมิคาอิลอย่างไม่รีบเร่ง ไม่นาน
อีกฝ่ายก็หยุดตีเท้าและโค้งคำนับเล็กน้อยให้แก่องค์รัชทายาท

“ถวายบังคมพะยะคะองค์รัชทายาท ผู้ซึ่งเป็นตั้งดวงตะวัน
ดวงต่อไปแห่งจักรวรรดิ”

แม็กซ์จ้องมิคาอิลเขม็งและขมวดคิ้วอย่างแรง เพราะเมื่อ
สักครู่นี้มิคาอิลกำลังอมยิ้มอยู่

ไอ้กระจอกนั่นยิ้มนั่นเหรือ

เพียงแค่ต้องมาหายใจร่วมกันก็รังเกียจเต็มทนแล้ว เขา
จึงไม่มีทางมองรอยยิ้มนั้นในแง่ดีได้เลย

“ได้เป็นหัวหน้าองค์กรฯแล้วนั่นเหรือ”

“พะยะคะ”

คำตอบของอีกฝ่ายทำให้แม็กซ์ยกยิ้มมุมปากขึ้นข้างหนึ่ง
และพูดว่า

“ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าจะประจบสอพลอเสด็จพ่อจนถึงขั้น
คว่ำตำแหน่งหัวหน้าองค์กรฯมาได้ น่าทึ่งไม่เบาเลยนะ”

แม้ว่าแม็กซ์จะพูดจาเหน็บแนม แต่มีคาอิลทำแค่เพียงยืนยิ้มอย่างไม่สนใจ

“นั่นเป็นเพราะพระองค์ทรงเปิดโอกาสให้กับความสามารถอันต่ำต้อยของกระหม่อมพะย่ะค่ะ”

“องค์จักรพรรดิน่าจะทรงประทับใจในวิธีการใช้ชีวิตมากกว่าความสามารถนะ”

“ฮ่าๆๆ อาจจะเป็นเช่นนั้นก็ได้พะย่ะค่ะ”

แม็กซ์สัมผัสได้ถึงความผ่อนคลายจากท่าทางของอีกฝ่ายจนอดรู้สึกหงุดหงิดไม่ได้

ไ้อ์แวร์นั่น น่าจับมาหักคอซะจริง

แม็กซ์จ้องอีกฝ่ายเขม็งก่อนจะยกยิ้มมุมปากขึ้น

“งั้นเหอ แต่นายควรระวังเรื่องอนาคตไว้หน่อยนะ เพราะฉันไม่มีทางมองนายในแง่ดีได้เลย”

เมื่อแม็กซ์เดินผ่านไป มีคาอิลจึงเงยหน้าขึ้นพร้อมกับเบะปาก

ทำตัวอวดดีได้อีกไม่นานหรอก องค์กรชทายาท

ความชั่วร้ายปรากฏขึ้นในดวงตาของมิคาอิลที่จ้องมอง
เบื้องหลังขององค์กรชทายาท

ไม่นานเขาก็หันหน้ากลับไปพูดคุยกับลูกน้องที่รออยู่ว่า

“ฉันจะออกไปนอกวังครู่หนึ่ง”

“ดีกว่าที่คิดนะเนี่ย”

ฉันอมยิ้มทันทีหลังจากได้ยินประโยคนั้น เพราะรู้ว่ามัน
เป็นคำชมสำหรับเธอ

“ขอบใจนะ พอริเซ่ชมแบบนี้ ฉันก็มั่นใจมากขึ้นเลย”

คำตอบของฉันทำให้ใบหน้าของเธอกลายเป็นสีแดง
ระเรื่อ

“เธอควรภูมิใจในตัวเองนะ เพราะเซนส์เรื่องความงาม
ของฉันเป็นที่ยอมรับในเมืองหลวงเชียวนะ!”

แต่จู่ๆ ใครบางคนก็พิมพ์ขึ้นมา

“ใครเป็นคนกำหนดเกณฑ์นั้นหรือพะยะค่ะ”

นั่นคือเซอร์วิคเตอร์ที่ติดตามมาด้วยในฐานะองครักษ์ของริเซ่ เธอจึงขมวดคิ้วอย่างแรงและพูดว่า

“นายคิดว่าเสด็จพี่จะทำอะไรนายบ้างล่ะถ้าไม่มีฉันพูดจาอวดดีแบบนี้กับผู้มีพระคุณ...”

แต่นอกจากเซอร์วิคเตอร์จะไม่กลัวแล้วยังโต้เถียงต่อ

“ด้วยนิสัยขององครักษ์ทายาทแล้ว พระองค์น่าจะต่อว่ากระหม่อมอย่างแน่นนอนพะยะค่ะ แต่ถ้าวรรู้แต่แรกว่าจะถูกองค์หญิงใช้แรงงานหนักแบบนี้ กระหม่อมยอมโดนด่าดีกว่าพะยะค่ะ!”

ฉันสะดุ้งตกใจเพราะคำพูดที่ไม่คิดว่าจะพูดกับองค์หญิงได้ ก่อนจะอมยิ้มเล็กน้อย

อืม เซอร์วิคเตอร์ก็ยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงแฮะ

คิดเช่นนั้นอยู่ครู่หนึ่งก็หันไปเห็นว่าริเซ่ดูหมดแรงอย่างแปลกๆ

มีเรื่องอะไรไม่ดีหรือเปล่านะ

เมื่อฉันยื่นมือไปจับ เธอจึงหันมามองฉันราวกับตกใจ

“ในเมื่อตรวจสอบสถานที่จัดงานเลี้ยงเสร็จแล้ว พวกเรา
ไปหาอะไรอร่อยๆ กินกันดีไหม”

“ได้ ได้สิ งั้นลงไปห้องอาหารกันเถอะ”

ฉันส่ายหน้าพร้อมกล่าวว่า

“เดี๋ยวพุงนี้ก็ได้กินอาหารฝีมือหัวหน้าพ่อครัวของเรา
แล้ว วันนี้ออกไปเดินเล่นข้างนอกกันดีกว่า ฉันรู้จักร้านเค้ก
อร่อยๆ อยู่ร้านหนึ่งด้วย”

เธอเบิกตากว้างและพยักหน้าอย่างช้าๆ

“เข้าใจแล้ว”

จากนั้นฉันจึงเตรียมตัวออกไปข้างนอกด้วยกันกับริเซ่

แม็กซ์จ้องมองจักรพรรดิด้วยสีหน้าไม่พอใจ

“...เพราะงั้นพ่ออย่างข้าก็เลยรู้สึกผิดหวัง เข้าใจที่พูด
ใช้ไหม”

ทำไมวันนี้ตาแก่ถึงได้บ่นนานจังนะ

แม็กซ์หงุดหงิดอย่างมาก เพราะเดิมทีแล้วเขาตั้งใจไว้ว่า
จะแวะไปที่ห้องรับรองของเฟรเซี่ย หลังจากเข้าเฝ้าจักรพรรดิ
เสร็จ

“พะยะค่ะ กระหม่อมเป็นลูกชายที่ไม่ได้เรื่องเลยพะยะค่ะ
เสด็จพ่อ”

จักรพรรดิพยักหน้ารับทันที แม้ว่าอีกฝ่ายจะตอบด้วย
น้ำเสียงเฉื่อยชาก็ตาม

“ดีใจที่เจ้ารู้นะ”

จากนั้นจักรพรรดิจึงหันมาพูดกับแม็กซ์

“ทั้งหมดนี้คงเป็นเพราะความไม่เอาใจใส่ของข้า”

คราวนี้พยายามจะจูงใจด้วยอารมณ์สินะ

แม็กซ์คิดพลางกำหมัดแน่น

เสียงอันแผ่วเบาถูกเปล่งออกมาจากปากของจักรพรรดิ

“เพราะฉะนั้นข้าจึงตั้งใจว่าจะวางแผนเรื่องการแต่งงานให้กับเจ้า”

คำพูดที่เหนือความคาดหมายทำให้แม็กซ์เบิกตาโพลง และจ้องจักรพรรดิเขม็ง ไม่นานจักรพรรดิจึงพูดต่อด้วยรอยยิ้ม

“ข้าหมายถึงเลดีโฟลเยนนะ”

“ตอนนี้เธอเป็นดัชเชสน้อยแล้วพะย่ะค่ะ”

จักรพรรดิจ้องมองลูกชายที่สวนกลับทันควันด้วยใบหน้า
บึ้งตึง

ในเมื่อตอนนี้ระดับการรู้จักและชื่อเสียงขององค์รัชทายาทอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ดังนั้นมันจึงน่าจะเป็นการดีกว่า ถ้าหากเป็นมิตรกันไว้แทนที่จะมุ่งร้ายต่อกัน ไม่นานจักรพรรดิก็กก็เปิดปากพูดขึ้นว่า

“แต่ดยุกโพลเยนเป็นคนที่ค่อนข้างจะเรื่องมาก แม้ว่าเจ้าจะเป็นถึงองค์รัชทายาท แต่ถ้าหากไม่เข้าเกณฑ์ เขาก็คงไม่อนุญาตให้แต่งงานกับบุตรสาวอย่างแน่นอน”

สิ้นเสียงนั้น ใบหน้าของแม็กซ์ดูเคร่งเครียดขึ้น

คิดไว้แล้วว่าต้องมีปฏิกิริยาแบบนี้

แม้จะคาดการณไว้แล้ว แต่ปฏิกิริยาที่ชัดเจนของลูกชายก็ทำให้จักรพรรดิอดยิ้มไม่ได้ ตอนนี้ได้เวลาถึงสายเบ็ดที่ติดเหยื่อล่อไว้แล้ว

“แต่ถ้าหากเจ้าต้องการ ข้าช่วยโน้มน้าวดยุกโพลเยนเพื่อให้เจ้าได้แต่งงานกับเด็กคนนั้นได้นะ”

การโน้มน้าวดยุกโพลเยนเป็นเรื่องที่ง่ายที่สุดสำหรับจักรพรรดิ เพียงแค่ใช้แหวนควบคุมให้เขาเขียนหนังสือยินยอม การแต่งงานก็สิ้นเรื่อง

ข้าจะมอบหนึ่งเด็กคนนั้นให้กับเจ้า และเจ้าจะต้องเชื่อฟังข้าพูดไปตลอดชีวิต แม็กซ์มิลเลียน

ผ่านไปสักพัก น้ำเสียงอันแผ่วเบา ก็ถูกเปล่งออกมาจากปากขององค์รัชทายาท

“น่าขันนะพะยะค่ะ”

จักรพรรดิหันขวับไปหาลูกชายด้วยสีหน้าบึ้งตึงเพราะคำตอบซึ่งต่างจากที่คิดไว้ เขาจึงได้สบประสานกับสายตาคู่หน้ากล้วที่จ้องมองมา

“กระหม่อมยังไม่ได้รับการตอบตกลงจากเธอเสียด้วยซ้ำ แล้วการได้รับการตอบตกลงจากผู้เป็นพ่อจะไปมีประโยชน์อะไรหรือพะยะค่ะ?”

ห้ามแสดงอารมณ์ต่อหน้าจักรพรรดิโดยเด็ดขาด
ไม่อย่างนั้นอาจจะถูกจับจุกอุดอ้อนได้

มันคือประโยคที่แม็กซ์มักจะท่องไว้ในใจเสมอ แต่ทว่า...

กล้าดียังไงถึงปฏิบัติกับเธอเหมือนเป็นแค่สิ่งของ...ตาแก่
เฮงชวย!

ที่ผ่านมาแม็กซ์ต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการ
คว้าหัวใจของหญิงสาว และรู้สึกดีใจทุกครั้งที่เธอตอบรับความ
พยายามของเขาเสมอ

ด้วยเหตุนั้นแม็กซ์จึงทุ่มเทสุดตัวในการขอแต่งงานครั้งนี้
และรอดอยที่จะได้เห็นจูเวเลียนแสดงความดีใจพร้อมกับดวงตา
คู่สวยที่เป็นประกายระยิบระยับ

แต่ทว่าจักรพรรดิกลับไม่เห็นค่าความพยายามและเวลา
ทั้งหมดที่แม็กซ์ใช้ร่วมกันกับจูเวเลียน นั่นจึงเป็นเหตุผลว่าทำไม
แม็กซ์ถึงได้โกรธเกรี้ยวถึงเช่นนี้

“คนที่จะตอบรับการขอแต่งงานของกระหม่อมไม่ใช่พ่อ
ของเธอ แต่เป็นตัวเธอเองพะยะค่ะ กระหม่อมขอบพระทัยอย่าง
ยิ่งที่ทรงนึกถึงลูกชายผู้ไม่ได้เรื่องคนนี้ แต่กระหม่อมจะขอ
จัดการเรื่องนี้เองพะยะค่ะ เสด็จพ่อ”

พอพูดจบ แม็กซ์จึงโค้งคำนับให้กับจักรพรรดิและเดิน
ออกจากห้องทำงานไปทันที

ไอ้เจ้าคนหยาบคาย!

เพลิง!

จักรพรรดิถูกครอบงำด้วยความโมโหและระบายความ
โกรธเกรี้ยวด้วยการขว้างแจกันดอกไม้ จากนั้นจึงถลึงตาอย่าง
น่ากลัวพร้อมกับกัดฟันกรอด

“ข้าจะทำให้เจ้านึกเสียใจ!”

ริเซใช้ส้อมจิ้มสตอร์ว์เบอร์รีเงาวาวซึ่งถูกเคลือบด้วยน้ำเชื่อม
แล้วเอามันเข้าปาก

“เป็นไงบ้าง”

ริเซตอบคำถามของฉันทันด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“อร่อยจริงด้วย เหมือนละลายในปากเลย”

ในเนื้อเรื่องต้นฉบับ เธอชอบของหวานอย่างมาก
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมนูที่มีสตอร์ว์เบอร์รีเป็นส่วนประกอบ
แม้กระทั่งเครื่องดื่มที่เธอดื่มตอนถูกลอบสังหารก็ยังเป็นแซง-
เกரியสตอร์ว์เบอร์รี

“แม้กระทั่งชอบมากเหมือนกัน”

ริเซ่เบิกตาโพลงและย้อนถามด้วยความตกใจ

“อะไรนะ เสด็จพี่บอกว่าชอบงั้นหรือ”

“อืม ครั้งก่อนเห็นกินคนเดียวตั้งสี่ชิ้นนะ”

หลังจากได้ยินเช่นนั้น ริเซ่ขมวดคิ้วและบนพืมพำเบาๆ

“เป็นไปได้...หรือว่าจะเปลี่ยนไปแล้ว”

แต่คนที่ตอบกลับเป็นเซอร์วิคเตอร์แทน

“เป็นไปได้ครับ ฝ่าบาทของพวกเราเกลียดของหวาน
ไม่แพ้แดงกว่าเลยครับ”

ฉันรู้สึกเอะใจกับบางคำในประโยคที่เซอร์วิคเตอร์พูด

“ไม่ชอบแดงกว่าด้วยหรือคะ”

ไม่มีทาง ในเมื่อเขากินอย่างเอร็ดอร่อยขนาดนั้น ไม่มี
ทางที่จะไม่ชอบแดงกว่าอย่างแน่นอน

ในขณะที่ฉันกำลังล้าสมองตัวเองอยู่นั้น

“ครับ ทรงเกลียดมากเลยครับ”

คำตอบของเซอร์วิคเตอร์ที่กล่าวด้วยน้ำเสียงสุภาพ
ทำให้ฉันเต็มไปด้วยความสับสน

“มันเก่ามากแล้ว จึงทำให้ซ่อมแซมลำบากพอสมควรครับ”

แม้ว่าความรักแห่งเทพสงครามจะกลายเป็นดาบอัน
งดงามหลังจากลอกคราบ แต่เพราะความเก่าแก่ของมัน ฝักดาบ
จึงเก่าจนถึงขั้นผุพัง

ความจริงแล้วจะหาฝักดาบอันอื่นมาเปลี่ยนแทนก็ได้ แต่
ปัญหาคือฝักดาบธรรมดาทั่วไปไม่สามารถอำพรางพลังที่
ออกมาจากดาบได้

“แต่ถึงอย่างนั้นก็ซ่อมได้จนสำเร็จ รับคืนไปได้เลยครับ”

“ขอบใจมาก เท่าไหร่ล่ะ”

มิคาอิลตั้งใจจะจ่ายค่าตอบแทนให้กับช่างหนัง แต่
อีกฝ่ายปฏิเสธและคลี่ยิ้มเล็กน้อย

“เพียงแค่นี้ได้ช่วยเหลือหัวหน้าองค์กรของฉันขององค์จักรพรรดิ ก็นับว่าเป็นเกียรติอย่างยิ่งแล้วครับ”

มันคือการประจบประแจงอย่างหนึ่งเพื่อสร้างความประทับใจ

หากเป็นเมื่อก่อน มิคาลิลคงจะหัวเราะเยาะอีกฝ่ายไปแล้ว แต่เมื่อมีอำนาจและตำแหน่งอย่างในตอนนี้ มันจึงทำให้จิตใจของเขาถูกยกระดับขึ้น

“ผมจะจำที่นี้ไว้”

มิคาลิลเดินออกจากร้านอย่างอารมณ์ดี

น่าจะไต่เวลากลับไปที่พระราชวังแล้ว

ในขณะที่กำลังจะก้าวเท้ากลับ ชายหนุ่มก็ต้องเบิกตาโพลงเสียก่อนเมื่อเห็นภาพของคนที่คุ้นหน้าคุ้นตาเป็นอย่างดี

“เฮ้อ ฉันไม่รู้จริงๆ ค่ะ ว่าเขาเกลียดมัน”

จูเวเลียนกำลังเดินอยู่ด้วยกันกับองค์หญิงและสามัญชนที่เป็นอัศวินองค์กรของฉันขององค์รัชทายาท

เธอยังคง...ไม่สิ เธอคงตงมยิ่งกว่าเดิมเสียอีก

เขาคิดว่าเธอคงจะดูแย่กว่าเดิม ถ้าหากได้บังเอิญเจอกัน เพราะคิดว่าความต้องการตัวหญิงสาวเป็นเพียงแค่ข้ออ้างในการได้มาซึ่งอำนาจ

แต่เมื่อได้มาเห็นกับตาตัวเองจริง ๆ จูเวเลียนกลับตงมยิ่งกว่าภาพจินตนาการที่เคยเห็นในความมืดมิดเสียอีก จากนั้น มิคาอิลจึงตระหนักได้ถึงความจริงบางอย่าง

เงียบจ้ง

โดยปกติถนนอาร์เคดเป็นถนนที่มักจะมีผู้คนเดินกันพลุกพล่าน แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะบริเวณนี้คือแหล่งค้าขายอาวุธหรือเปล่า จึงทำให้มีผู้คนค่อนข้างบางตา และในตอนนั้นเขาก็มีพลังแล้ว ไม่เหมือนกับแต่ก่อน

ตอนนี้...อาจเป็นโอกาสก็ได้

ถ้าหากลักพาตัวจูเวเลียนไปขังไว้ในที่ที่ไม่มีใครรู้ องค์กรรักษาาก็อาจจะไม่ได้แต่งงานกับเธอ

แล้วเธอก็คงต้องมองแค่นั้นคนเดียว

มิกาลิจ้างมองจูเวเลียนด้วยดวงตาเป็นประกายครู่หนึ่ง
ก่อนจะระเบิดหัวเราะออกมาเบา ๆ

แต่ตอนนี้ฉันเปลี่ยนใจแล้วจูเวเลียน

จากนั้นสายตาของเขาก็แปรเปลี่ยนเป็นความชั่วร้าย

ฉันจะฉีกพ่อและผู้ชายของเธอออกเป็นชิ้น ๆ ต่อหน้าเธอ
และให้เธอมาเป็นทาสของฉัน

ไม่นานมิกาลิกก็หันหลังขวับแล้วมุ่งตรงไปยังพระราชวัง

แม็กซ์กำลังรอดูปฏิบัติการของเฟรเซีย จากนั้นเฟรเซียก็พูดขึ้น
ด้วยสีหน้าจริงจัง

“เท่าที่มองดูรอบ ๆ หม่อมฉันคิดว่าระเบียงฝั่งนี้ดีกว่า
ฝั่งนั้นเพคะ เพราะนอกจากจะมองเห็นสวนแล้ว ยังมีแสงจันทร์
สาดส่องเข้ามาด้วยเพคะ”

แม็กซ์พยักหน้าตอบ

“เตรียมไว้แล้วหรือยัง”

เฟรเซียหัวเราะเบา ๆ และตอบแม็กซ์ว่า

“แน่นอนเพคะ”

“ดีมาก”

ในขณะที่แม็กซ์กำลังพยักหน้า

“พรุ้งนี้ฟ้าบาทจะทรงเต็นร์้าครั้งแรกกับคุณหนูไซ้ใหม่เพคะ แต่ได้ยินมาว่าเลดี้โพลเลนยังไม่ได้เปิดเผยคู่เต็นร์้าเลย น่าจะจงใจทำเช่นนั้นไซ้ใหม่เพคะ”

แม็กซ์ขมวดคิ้วมุ่น

พอลองคิดดูแล้ว รู้สึกว่าจะไม่เคยได้ยินเธอพูดเรื่องนั้นเลย...

จูเวเลียนมีความมดงามซึ่งเป็นที่สะดุดตาของใครหลายคน แม้ว่าจะไม่แต่งหน้าแต่งตัวเลยก็ตาม และเธอจะต้องเปล่งประกายยิ่งกว่าใคร เมื่ออยู่ภายใต้โคมไฟอันหรูหรา

น่าจะมีพวกแมลงมาตอมเยอะแ่ง ๆ

ชายหนุ่มทำสีหน้าน่ากลัวสั๊กพัก ก่อนจะเปลี่ยนเป็นรอยยิ้ม

แต่อันที่จริงแล้วเธอไม่จำเป็นต้องบอกก็ได้ หรือบางทีเธออาจจะไม่บอกเพราะตั้งใจจะเซอร์ไพรส์ น่ารักจัง

แม้กซ์จินตนาการถึงภาพที่จะได้ดึงดูดเวเลี่ยนเข้ามาสวมกอดและเต็นรำกัันต่อหน้าผู้คนที่พากันอิจฉาเธอในวันพรุ่งนี้เพียงแค่นี้ก็ถึงแก้มสีแดงระเรื่อและแพขนตาที่ขยับน้อย ๆ ด้วยความเขินอายก็รู้สึกเอ็นดูแล้ว

อยากให้พรุ่งนี้มาถึงเร็ว ๆ จัง

เสียงนกร้องดังเจื้อยแจ้วในยามรุ่งสาง

ในที่สุดก็ถึงวันงานฉลองบรรลุนิติภาวะที่ตั้งตารอคอยมานานเสียที ฉันทเดินลงไปตามล่างเพื่อสำรวจจุดสถานที่จัดงานเลี้ยงก่อนที่จะไปแต่งตัว

“ผ้ามาน ผ้าบุโตะ ทุกอย่างดูเรียบร้อยดี ส่วนดอกไม้ที่ใส่ ตกแต่งก็...สวยงามมากเลยคะ”

แต่ดูเหมือนว่าจะมีใครบางคนมาตรวจดูแทนฉันแล้ว

“คุณป้าคะ”

“ตายจริง คุณหนูตัวน้อยของพวกเราตื่นเข้าจ้งเลยนะคะ”

ในตอนที่ยังถามว่าจะมาเมื่อไร คุณป้าเคยตอบว่าน่าจะมาถึงวันงานเลย เพราะยังมีงานที่ต้องจัดการอีกมาก

คงจะเป็นเพราะเรื่องที่ยังเคยขอในการตรวจตราแน่ๆ

ด้วยเหตุนั้นฉันจึงตั้งใจไว้ว่าจะต้องจัดเตรียมงานเลี้ยงให้ดีตั้งแต่ต้นจนจบ แต่ไม่นึกเลยว่าเธอจะมาแต่เช้าตรู่เช่นนี้!

“ทำไมถึงมาตั้งแต่เช้าตรู่แบบนี้ล่ะคะ การเดินทางจากอาณาเขตโพลเยนถึงเมืองหลวง ใช้เวลาตั้งสี่ชั่วโมงเลยไม่ใช่หรอคะ”

เมื่อฉันเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงปนตกใจ เธอจึงยิ้มและตอบว่า

“ป้าไม่ได้นอนทั้งคืนเพราะกลัวว่าจะนึกเสียดายทีหลังนะคะ”

“ทำไมคะ”

“ความจริงแล้วป้าควรจะมาช่วยตั้งแต่สองสามวันก่อน เสียด้วยซ้ำ แล้วถ้ามาวันนี้ยังไม่ได้ช่วยอีก ป้าก็คงจะรู้สึกเสียตายเป็นไปตลอดชีวิต”

คำตอบนั้นทำให้ฉันถึงกับอ้าปากค้าง เธอหัวเราะเบา ๆ และพูดเสริม

“แล้วคุณหนูก็เป็นตัวเอกของงานเลี้ยงในวันนี้ด้วย จึงไม่ควรต้องมาคอยดูแลงานต่าง ๆ แล้ว ไม่ต้องเป็นห่วงและสนุกกับงานเลี้ยงเถอะค่ะ”

ก่อนหน้านี้ฉันกังวลใจเป็นอย่างมากเนื่องจากเป็นงานฉลองครั้งแรก แต่เมื่อได้รู้ว่ามิคุนป้าเข้ามาช่วยจึงรู้สึกสบายใจขึ้นมาในทันที ฉันยิ้มแย้มอย่างร่าเริงพร้อมกับพยักหน้าตอบ

“ขอบคุณนะคะ”

เธอยิ้มรับคำขอบคุณของฉัน

“ว่าแต่ว่า คุณหนูจะตื่นรำครั้งแรกในวันนี้กับใครเธอคะ
ไต่ยีนแหว่ว ๆ มาว่าทุกคนต่างอยากรู้กันมาก เพราะไม่มีการ
เปิดเผย”

ฉันเบิกตาโพลงเพราะประโยคที่ไม่คาดคิดมาก่อน

การตื่นรำครั้งแรกเธอ

พอเธอพูดเรื่องนั้นขึ้นมา ฉันก็เพ็งนี่กขึ้นได้ว่ายังไม่คิด
เลยว่าจะตื่นรำครั้งแรกกับใคร

ฉันรู้สึกอับอายอย่างมากที่ทำผิดพลาดเช่นนี้ เพราะมัว
แต่คิดเรื่องการเตรียมงานเลี้ยงให้สมบูรณ์แบบ

อ่า ทำยังไงดี

ทั้งแม่ก็ซ้และพ่อน่าจะตอบตกลงคำชวนตื่นรำของฉัน
อยู่แล้ว แต่ปัญหาคือฉันจะเลือกตื่นรำกับใคร

จะต้องห้อยใจแน่ ๆ เลย...

ในขณะที่ฉันกำลังคิดอยู่นั้น เสียงกล้วหัวเราะของคุณป้า
ก็ดังขึ้น

“ขึ้นไปเปลี่ยนเป็นชุดงานเลี้ยงก่อนดีกว่าค่ะ”

“ค่ะ!”

เลจิสปรือเปลือกตาขึ้น เนื่องจากเสียงโหวกเหวกโวยวายที่ตั้งตั้งแต่เช้าตรู่

วันนี้แล้วสินะ...

ชายหนุ่มหยุดกายก่อนบนลูกขึ้นในสภาพที่ยังตื่นไม่เต็มตาและเหนื่อยล้า เขายังไม่อยากจะเชื่อเลยว่าลูกสาวเติบโตขึ้นจนเป็นผู้ใหญ่แล้ว

จู่เวเลียนน่าจะตื่นแล้วหรือเปล่านะ

เพราะไม่อยากจะให้ลูกสาวต้องโหมทำงานหนักอยู่คนเดียว เลจิสจึงรีบออกไปจากห้องหลังจากเตรียมตัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว ในขณะที่เขากำลังจะก้าวเข้าไปในสถานที่จัดงานเลี้ยง จู่ ๆ ก็มีเสียงตำหนิของใครบางคนดังขึ้นมา

“มาสายกว่าคุณหนูน้อยแบบนี้ ชาตคุณสมบัติความเป็น
พ่ออย่างมากเลยนะคะ ท่านผู้นำตระกูล”

การตำหนิของไวเคอร์เนลทำให้เลจิสถอนหายใจ
ด้วยความโล่งอก

“มาถึงเร็วนะ”

“เป็นเรื่องธรรมดาไม่ใช่เหรอคะ ต่อให้คุณไม่ย่ำเรื่องนี้
ฉันก็ตั้งใจว่าจะมาเร็วอยู่แล้วคะ”

“ขอบใจมากนะ”

หลังจากได้ยินคำตอบของเลจิส ไวเคอร์เนลก็
กวาดตามองรอบๆ พลังยกยี้มมปากขึ้น

“จะว่าไปแล้ว ตอนนี้เป็นช่วงที่ดอกไม้หาได้ยากและมี
ราคาแพง ก็เลยตกแต่งด้วยดอกไม้ปลอม ริปบิ้น และคริสตัล
แทนดอกไม้สดสินะคะ”

เลจิสเริ่มสำรวจมอบบริเวณโดยรอบ แม้ว่าเขาจะไม่ได้
เข้าร่วมงานเลี้ยงบ่อยนัก แต่ก็พอจะมองออกว่าภายในห้องโถง

ถูกตักแต่งอย่างงดงาม จนรู้สึกคันปากอยากกล่าวชมลูกสาว
เดี๋ยวนั้น

เมื่อเห็นอีกฝ่ายพยักหน้าเล็กน้อยเป็นเชิงเห็นด้วย
ไวเคาน์เตสโรเนลจึงพูดเสริมว่า

“ฉันรู้สึกได้ตั้งแต่ตอนตรวจตราแล้ว ดัชเชสน้อยของพวกเขา
เราเป็นการเป็นงานมากเลยนะคะ”

เลจิสกล่าวตอบเป็นเชิงเห็นด้วยกับเธอด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ

“ใช่แล้ว เด็กคนนั้นทั้งรอบคอบและเฉลียวฉลาดอย่างมาก”

แต่จู่ๆ ไวเคาน์เตสโรเนลก็พูดด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“แต่สีหน้าดูไม่สง่างามเลยนะคะ โชคดีนะคะที่เป็นฉัน ถ้า
คนอื่นมาเห็นสีหน้าแบบนั้นเข้าละก็ คงคิดว่าคุณเป็นพวกที่มั่วแน่
เลยค่ะ”

หลังจากได้ยินอย่างนั้น เลจิสจึงเพิ่งรู้ว่าตนเองกำลัง
ยิ้มอยู่และกระแอมไอเบาๆ เพราะความอับอาย จากนั้นไม่นาน
ไวเคาน์เตสโรเนลก็พูดต่อ

“แต่ดูเหมือนดัชเชสน้อยจะยังไม่เลือกคู่แต่งงานเลยนะคะ”

เลจิสมีสีหน้าตกใจในทันที

“แต่แน่นอนว่าตามธรรมเนียมแล้ว จะต้องแต่งงานครั้งแรกกับสมาชิกในครอบครัวในวันงานฉลองบรรลุนิติภาวะ”

เธอพูดพลางหันมองเลจิสเล็กน้อย เขาจึงตอบกลับพร้อมกับพยักหน้าด้วยสีหน้าจริงจัง

“ใช่”

“วันหนึ่งคงมากจริง ๆ ค่ะ!”

แม้ว่าบรรดาสาวใช้จะพากันชื่นชมยกใหญ่ แต่ฉันกลับยิ้มไม่ออก เมื่อเห็นอย่างนั้น เมลิสันจึงมองฉันอย่างเป็นกังวล

“ท่านดัชเชสน้อยเป็นอะไรหรือเปล่าคะ หรือว่าไม่ถูกใจคะ”

คำถามนั้นทำให้ฉันหันไปมองกระจก และเห็นภาพสะท้อนของตัวเองในกระจกที่กำลังสวมชุดเดรสครีโนไลน์สีชมพูอ่อนซึ่งถูกประดับด้วยคริสตัลระยิบระยับ